

Tisk a informace

Soudní dvůr Evropské unie
TISKOVÁ ZPRÁVA č. 162/19
V Lucemburku dne 19. prosince 2019

Rozsudek ve věci C-390/18
AIRBNB Ireland

Francie nemůže požadovat, aby Airbnb disponovala profesním povolením realitního makléře, pokud tento požadavek neoznámila Komise v souladu se směrnicí o elektronickém obchodu

Rozsudkem ze dne 19. prosince 2019, Airbnb Ireland (C-390/18), velký senát Soudního dvora zaprvé rozhodl, že zprostředkovatelská služba, jejímž účelem je prostřednictvím elektronické platformy za úplatu zprostředkovat vztah mezi potenciálními nájemci a pronajímateli, ať již podnikateli či soukromými osobami, nabízejícími poskytnutí krátkodobého ubytování, a zároveň poskytovat řadu dalších doplňkových služeb k této zprostředkovatelské službě, musí být kvalifikována jako „služba informační společnosti“, na kterou se vztahuje směrnice 2000/31 o elektronickém obchodu¹. Zadruhé měl Soudní dvůr za to, že se jednotlivec může v rámci trestního řízení s návrhem na přiznání náhrady škody v adhezním řízení bránit proti tomu, aby vůči němu byla použita opatření členského státu omezující volný pohyb takové služby, kterou poskytuje z jiného členského státu, pokud uvedená opatření nebyla oznámena v souladu s čl. 3 odst. 4 písm. b) druhou odrážkou téže směrnice.

Spor v původním řízení spadá do rámce trestního řízení zahájeného ve Francii na základě trestního oznámení s návrhem na přiznání náhrady škody v adhezním řízení podaného proti Airbnb Ireland ze strany Association pour un hébergement et un tourisme professionnel (Sdružení pro podnikání v ubytování a turistice, AHTOP). Airbnb Ireland je irská společnost, která spravuje elektronickou platformu umožňující po zaplacení provize zprostředkovat vztah, mimo jiné ve Francii, mezi pronajímateli, ať už podnikateli či soukromými osobami, nabízejícími poskytnutí krátkodobého ubytování, a osobami, které tento typ ubytování hledají. Kromě toho Airbnb Ireland nabízí uvedeným pronajímatelům doplňkové služby, jako šablonu definující obsah nabídky, pojištění občanskoprávní odpovědnosti, nástroj pro odhad ceny pronájmu nebo platební služby týkající se těchto poskytnutí.

AHTOP, které podalo trestní oznámení vůči společnosti Airbnb Ireland, tvrdilo, že se tato společnost neomezuje na zprostředkování vztahu mezi dvěma stranami pomocí stejnojmenné elektronické platformy, ale vykonává činnost realitního makléře, aniž by měla profesní povolení realitního makléře, čímž porušuje „Hoguetův“ zákon, platný ve Francii pro činnosti realitních makléřů. Airbnb Ireland ze své strany uvedla, že směrnice 2000/31 každopádně brání použití uvedené právní úpravy.

Pokud jde o kvalifikaci zprostředkovatelské služby poskytované společností Airbnb Ireland, připomenul Soudní dvůr, s odkazem na rozsudek Asociación Profesional Elite Taxi², že pokud zprostředkovatelská služba splňuje podmínky uvedené v čl. 1 odst. 1 písm. b) směrnice 2015/1535³, na který odkazuje čl. 2 písm. a) směrnice 2000/31, představuje v zásadě „službu informační společnosti“ odlišnou od následné služby, k níž se vztahuje. Avšak nesmí tomu tak být,

¹ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2000/31/ES ze dne 8. června 2000 o některých právních aspektech služeb informační společnosti, zejména elektronického obchodu, na vnitřním trhu („směrnice o elektronickém obchodu“) (Úř. věst. 2000, L 178, s. 1; Zvl. vyd. 13/25, s. 399).

² Rozsudek ze dne 20. prosince 2017, Asociación Profesional Elite Taxi (C-434/15), viz rovněž TZ č. 136/17.

³ Směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2015/1535 ze dne 9. září 2015 o postupu při poskytování informací v oblasti technických předpisů a předpisů pro služby informační společnosti (Úř. věst. 2015, L 241, s. 1).

pokud se jeví, že tato zprostředkovatelská služba je nedílnou součástí celkové služby, jejímž hlavním prvkem je služba spadající do jiné právní kvalifikace

V projednávaném případě se Soudní dvůr domníval, že taková zprostředkovatelská služba, jako je služba poskytovaná společností Airbnb Ireland, splňuje tyto podmínky, aniž by povaha vztahů existujících mezi zprostředkovatelskou službou a poskytováním ubytování odůvodňovala vyloučit kvalifikaci uvedené zprostředkovatelské služby jakožto „služby informační společnosti“, a tedy použití směrnice 2000/31 na tuto službu.

Pro zdůraznění oddělitelné povahy, kterou má taková zprostředkovatelská služba ve vztahu ke službám poskytování ubytování, k nimž se vztahuje, Soudní dvůr uvedl zaprvé, že cílem této služby není pouze bezprostřední realizace takových služeb, ale v podstatě poskytnutí nástroje pro prezentaci a vyhledávání ubytování nabízeného k pronájmu, usnadňujícího uzavírání budoucích smluv o nájmu. Tento typ služby proto nelze považovat za pouhou vedlejší součást celkové ubytovací služby. Zadruhé Soudní dvůr zdůraznil, že taková zprostředkovatelská služba, jako je služba poskytovaná společností Airbnb Ireland, není nijak nezbytná pro provádění poskytování ubytování, jelikož nájemci i pronajímatelé mají za tímto účelem k dispozici mnoho jiných kanálů, z nichž mnohé existují již dlouho. Konečně zatřetí Soudní dvůr uvedl, že nic ve spise nenaznačuje, že by Airbnb Ireland stanovila nebo omezovala výši nájemného požadovaného pronajímateli používajícími její platformu

Soudní dvůr dále uvedl, že ostatní služby nabízené společností Airbnb Ireland neumožňují zpochybnit toto zjištění, jelikož tyto různé služby jsou pouze doplňkem zprostředkovatelské služby poskytované touto společností. Dále uvedl, že na rozdíl od zprostředkovatelských služeb dotčených v rozsudcích Asociación Profesional Elite Taxi a Uber France⁴ ani tato zprostředkovatelská služba, ani doplňkové služby nabízené společností Airbnb Ireland neumožňují prokázat existenci rozhodujícího vlivu vykonávaného touto společností na ubytovací služby, k nimž se vztahuje její činnost, a to jak pokud jde o stanovení ceny požadovaného nájemného, tak selekci pronajímatelů či ubytování poskytnutých k pronájmu na její platformě

Kromě toho Soudní dvůr zkoumal, zda se Airbnb Ireland může v původním řízení bránit, aby na ni byl uplatněn takový zákon omezující volný pohyb služeb informační společnosti poskytovaných provozovatelem z jiného členského státu, jako je Hoguetův zákon, z důvodu, že tento zákon nebyl Francií oznámen v souladu s čl. 3 odst. 4 písm. b) druhou odrážkou směrnice 2000/31. V tomto ohledu Soudní dvůr uvedl, že skutečnost, že uvedený zákon byl přijat před vstupem směrnice 2000/31 v platnost, nemůže mít za následek osvobození Francie od oznamovací povinnosti. Dále s přihlédnutím k úvahám použitým ve věci CIA Security International⁵ měl Soudní dvůr za to, že uvedené povinnosti, která představuje podstatný procesní požadavek, musí být přiznán přímý účinek. Soudní dvůr z toho vyvodil, že porušení povinnosti členského státu oznámit takové opatření může být jednotlivcem uplatněno nejen v rámci trestního stíhání vedeného proti němu, ale také v rámci řízení o žádosti na náhradu škody podané jednotlivcem v adhezním řízení.

UPOZORNĚNÍ: Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce umožňuje soudům členských států, aby v rámci sporu, který projednávají, položily Soudnímu dvoru otázky týkající se výkladu práva Unie nebo platnosti aktu Unie. Soudní dvůr nerozhoduje ve sporu před vnitrostátním soudem. Vnitrostátní soud musí věc rozhodnout v souladu s rozhodnutím Soudního dvora. Toto rozhodnutí je stejně tak závazné pro ostatní vnitrostátní soudy, které případně budou projednávat podobný problém.

Neoficiální dokument pro potřeby sdělovacích prostředků, který nezavazuje Soudní dvůr.

[Úplné znění](#) rozsudku se zveřejňuje na internetové stránce CURIA v den vyhlášení.

Kontaktní osoba pro tisk: Balázs Lehóczki ☎ (+352) 4303 5499

Obrazový záznam z vyhlášení rozsudku je dostupný na [Europe by Satellite](#) ☎ (+32) 2 2964106

⁴ Rozsudek ze dne 10. dubna 2018, Uber France (C-320/16) viz rovněž TZ č. 39/18.

⁵ Rozsudek ze dne 30. dubna 1996, CIA Security International (C-194/94).